

[Aksel Larsen.]

næste år, så for en 2 års periode bliver det naturligvis 136 mill. kr., og så kommer der 139 mill. kr. til næste år, det bliver 275 mill. kr. Det er, hvad der er i regeringens lovforslag til arbejdere og beskæftigede hos Arbejdsgiverforeningens medlemmer.

Venstre og de konservative får det til noget i retning af 1.235 mill. kr., Land og Folk til 510 mill. kr., og det rigtige tal er altså 275 mill. kr. Man må forstå, at vi, bortset fra at vi savner oplysninger om, hvordan man er kommet til disse tal, ikke anser det for at være tilstrækkeligt, hverken når vi tænker på, hvordan arbejderne skal leve, eller når vi tænker på, hvordan det er gået med den danske produktion, og hvilke muligheder for lønforhøjelse der skulle være.

Hertil må jeg føje, at det jo er en meget betænkelig sag at lade folketinget på et så løst — jeg var lige ved at sige løsagtigt — grundlag beslutte, at der skal gives disse generelle summer i løntillæg, og sige, at så må andre finde ud af, hvordan de skal fordeles, hvad hver enkelt skal have. Jeg kan godt huske, hvordan det gik i 1961, hvor der var et beløb på 15 mill. kr. at fordele, og hvilket katteslagsmål der var om, hvem der skulle have de penge, og hvor mange øre de skulle have af disse penge. Jeg forudser, hvordan det bliver nu. Først er der de 68 mill. kr. og derpå 139 mill. kr. plus de 68 mill. kr. til næste år, og jeg finder ikke, at en ansvarsbevidst regering kan komme med et sådant lovforslag og ikke selv have udfærdiget retningslinjer for fordelingen af dem. Det sidste burde i hvert fald være gjort, når man vil have folketinget til at vedtage lovforslaget. Det er efter min mening uansvarligt af folketinget at vedtage noget sådant, når folketinget ikke har mulighed for at beregne, hverken om det er retfærdigt og rimeligt, eller hvordan pengene i virkeligheden skal fordeles.

Lad mig tilføje i anledning af, at man har dels skrevet og dels talt så meget om de penge, arbejderne også får ved pristalsreguleringerne: jeg kan ikke se, der er nogen som helst berettigelse i at drage disse penge ind i denne debat, medmindre man vil beskæftige sig med dem på den måde, at man undersøger, hvorvidt denne pristalsregulering giver en lønstigning, der står i rimeligt forhold til de faktiske prisstignin-

ger. Hvis man ikke vil det, så synes jeg, man skal holde det uden for debatten.

Jeg føler trang til at sige i anledning af den beregning, jeg har nævnt, som man finder i betænkningen, udarbejdet af venstre og det konservative folkeparti, at disse partier opererer i høj grad med pristalsreguleringen af lønninger og synes at være af den mening, at pristalsreguleringen af lønninger dels er skyld i prisstigninger, og dels vil den nationaløkonomisk ruinere dette land. Det kan være, at videnskaben og landbruget i forening ikke kan finde ud af, hvad der var først: hønen eller ægget, og jeg vil ikke påtage mig at afgøre dette meget indviklede biologiske spørgsmål, men det ved jeg, at når arbejderne den 1. marts og tjenestemændene den 1. april får en beskeden lønforhøjelse på basis af pristallet fra januar, og det samme pristal markerer prisstigninger, som er foregået indtil et halvt år før, så kan det dog ikke være lønstigningerne, der er skyld i prisstigningerne. Der kan da ikke være nogen, der med sin sunde fornuft i behold vil vove at påstå, at de lønstigninger, lønmodtagerne har fået og får i marts og april i år, er skyld i prisstigninger, der skete i sommer og efteråret i fjor.

Man burde i stedet for at forsøge at gå løs på pristalsreguleringen af lønninger interessere sig for at forhindre prisstigninger. Dermed ville man jo også få i alt væsentligt lønstigningerne stoppet. Men hvis man ikke gør det, så er der kun én ting for arbejderne at gøre, at skaffe sig lønforhøjelser, og dér kan arbejderne ikke være tilfredse med eller lade sig nøje med pristalsreguleringen af lønninger. Det forholder sig nemlig sådan — når jeg påberåber mig et kronvidne som Landsorganisationens formand, hr. Eiler Jensen, er der vel en chance for, at en del i denne sal vil tro mig — at pristallet udregnes på en sådan måde, at de lønstigninger, der gives nu, højst giver dækning for 52 pct. af de prisstigninger, der skete i fjor. Når forholdet er det, er der alvorlig grund til at diskutere, om man ikke burde have haft en anderledes pristalsregulering af lønninger, men der er i hvert fald absolut ingen grund til at påstå, at det er disse alt for ringe reguleringer af lønningerne, der er skyld i, at priserne er steget et halvt eller tre fjerdingår forinden.

Derfor kan jeg kun gentage, at det havde